

Лиахона

Нещо, което ни насочва по пътя към Исус Христос

ЕЛАТЕ В
ХРИСТА

ОСНОВНИТЕ НЕЩА В ЕВАНГЕЛИЕТО

Защо се нуждаем от Спасител, с. 6

ДА ПРОПРАВИМ ПЪТЯ СИ КЪМ ХРИСТОС

Не се бойте по време на изпитания, с. 8

ХОНКОНГ, Китайска народна република

Повечето хора си мислят за Хонконг като за оживен пристанищен град, претъпкан с хора. Но в предградията не е толкова пренаселено. Докато един съсед наблюдава, семейство с три поколения членове на Църквата се наслаждават на времето, прекарано в един парк, близо до своя апартамент.

Броят на членовете се удвоява през последните 10 години

6 кола, 1 мисия, 1 храм

1949 г.: създаден е централният офис на мисията

Показване на истинска загриженост за другите

На снимката са майка и дъщеря Кери Шук-фан Леунг и Шайла Сует-ийй Леунг, пътуващи във влак в Хонконг. Когато запитват сестра Кери Леунг за служението, тя казва: „Когато показваме истинска загриженост към хората около нас, ние служим“.

„Истина ти казвам, всички онези, които приемат Моето евангелие, са синове и дъщери в Моето царство“.

УЧЕНИЕ И ЗАВЕТИ 25:1

ТОЙ ИЗЦЕПИ МНОЗИНА ОТ РАЗЛИЧНИ БОЛЕСТИ, ОТ ДЖ. КЪРК РИЧАРДС, КОПИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО

Светът се нуждае от предани жени

От първите дни на майка Ева, жените играят важна роля при осъществяването на плана на Бог за Неговите чедра. Този месец ще имаме възможността да научим повече за някои от жените, които са пионери в ранните дни на Възстановяването на Евангелието. Например на страница 16 можем да прочетем за Джейн Манинг Джеймс и нейния пример за смело постоянство. Докато изучаваме Учение и завети 25, чуваме Господните слова към Ема Смит, канещи я да създаде сборник със свещени химни.

Възстановяването продължава днес и светът се нуждае от важния принос на предани жени повече от всякога. На страница 12 може да прочетете за това как тези от нас, които служим като висши служители в Църквата, сме виждали как силата на свещеничеството действа в живота ни. Тази свещеническа сила, налична както за мъжете, така и за жените, е това, което позволява Божието дело да продължава на земята.

Независимо от пола, възрастта, расата или други наши обстоятелства, всички ние сме възлюбени чедра на Бог с божествено наследство и потенциал.

С уважение,

Президент Джой Д. Джоунс

Обща президентка на Неделното училище за деца

„Всяка жена има уникална комбинация от способности и таланти и всички те са дарени от Бог“.

– президент
Джийн Б. Бингам,
с. 13

ОЧЕРК

Официално списание на
Църквата на Исус Христос
на светите от последните
дни

Март/Април 2021
година 28, бр. 2
Liahona 17466

КОРИЦА

Завършителят на
вярата, от Дж. Алън
Барет

СЪДЪРЖАНИЕ

- 6 Основните неща в Евангелието:
Исус Христос ни спаси от греха и
смъртта**
- 8 Да се стремим към пълнотата на
Христос**
От старейшина Джефри Р. Холанд
През тези великденски празници се насочете
към Исус Христос и почувствайте Неговия
мир.
- 12 Как чувстваме силата на
свещеничеството**
Жените, които помагат за ръководенето на
Църквата, споделят как са благославяни от
свещеничеството.
- 16 Жени в ранните дни на
Възстановяването:
Джейн се радва по време на
пътуването**
Важен момент от живота на Джейн Манинг
Джеймс.
- 17 Гласове на светии от последните дни**
Истории за вяра от членове по света.
- 20 Преодоляване на светските грижи**
От старейшина Ханс Т. Бум
Има приготвени благословии за хората,
които поставят Небесния Отец на първо
място в живота си.
- 24 Да запазим музиката като основна
част от богослужението**
От Джен Пинбъроу
Повече от всякога се нуждаем от духовното
подхранване на свещената музика.
- 28 Помощ за родителите:
Какво научих от метенето във връзка
с родителството**
От Камри Мелейн Уебстър
Съвършенството на Бог помага да се
компенсират несъвършенствата ни като
родители.
- 30 Пълнолетни младежи:
Да станем по-добри настойници на
земята, която Бог сътвори за нас**
От старейшина Марк Б. Наш
Колкото повече се грижим за света, толкова
повече той ще ни вдъхновява и оживява.

Първото президентство: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, Хенри Б. Айринг
Кворумът на дванадесетте апостоли: М. Ръсел Балард, Джефри Р. Холанд, Дитер Ф. Ухторф, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд, Герит У. Гонг, Юлиус Сoareс
Редактор: Ранди Д. Фънк

Съветници: Маркос А. Айдукайтис, Мишел Д. Крейг, Беки Крейвън, Шарън Юбанк, Кристина Б. Франко, Уолтър Ф. Гонзалес, Джеръми Р. Яги, Ян И. Нюман, Адриан Очоа, Майкъл Т. Рингууд, Брадли Р. Уилкокс
Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън
Административен редактор: Адам С. Олсън
Помощник-административни редактори:

Райън Кар, К. Матю Флитинг, Минди Селу
Асистент печат: Ениш С. Давила
Помощник-редактори: Гарет Х. Гарф, Чакел Уордли Хърбърт, Майкъл Р. Морис, Ричард М. Ромни, Маргарет Уилис
Набор и редакция: Гарет Х. Гарф, Шарлът Ларкабал, Чакел Уордли Хърбърт, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Ричард М. Ромни
Стажант-редактор: Елейна Вангсгаард
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джошуа Денис, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Съюзин Лофгрин, Скот М. Муни, Алени Репер
Координатор интелектуална собственост: Колет Небъркър Он
Директор производство: Амън Харис

Производство: Айра Глен Адер, Андреа Бърд, Джули Бърдет, Хосе Чавез, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Мариса М. Смит
Предпечат: Джошуа Денис, Амън Харис
Директор печат: Стивън Т. Люис
Директор разпространение: Нелсън Гонзалес
Адрес за кореспонденция: Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Преодоляването чрез Исус Христос

Скъпи родители,

Като имахме предвид вас и вашето семейство, ние подготвихме този брой да включва теми като Исус Христос и Неговото Единение, преодоляване на грижите в света и подобряване на богослужението ни чрез музика. Следните идеи могат да ви помагат да използвате този брой, за да укрепвате вярата на семейството ви в Исус Христос.

СЪСРЕДОТОЧАВАЙТЕ СЕ НАД ХРИСТОС

Използвайте статиите на страници 6 и 8, за да учите дедата си относно Исус Христос. Заедно можете да изброите някои начини, по които Спасителят, Неговото Евангелие и Неговата Църква благославят вас и семейството ви днес.

ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА СВЕТСКИТЕ ГРИЖИ

Прочетете статията на страница 20 от старейшина Ханс Т. Бум. Обсъдете със семейството си следните въпроси: Кои светски грижи ви пречат? Как можете да се съсредоточавате повече над Господната воля? Имали ли сте преживяване, подобно на това на старейшина Бум? Какво научихте?

ВАЖНОСТТА НА СВЕЩЕНАТА МУЗИКА

Защо според вас музиката е специална за Господ? Прочетете статията на страница 24 и обмислете начини, по които да направите музиката централна част от вашето семейно богослужение.

ЖЕНИТЕ ПО ВРЕМЕ НА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО

Прочетете статията от църковни ръководители на страница 12. След това прегледайте на страница 16 историята от живота на Джейн Манинг Джеймс, една предана жена от ранните дни на Възстановяването. Отделете време със семейството си да благодарите на някои праведни жени във вашия живот.

ЗА МЛАДЕЖИ

Бележник за конференцията

Това е чудесен начин да се подготвите за общата конференция и да си водите бележки по време на нея!

В ТОЗИ БРОЙ НА ПРИЯТЕЛ:

Надежда в Христос

Прочетете едно великденско послание от президент Хенри Б. Айринг и изпълнете дейност, която разказва историята за Великден.

ПОВЕЧЕ НАЧИНИ ЗА ВРЪЗКА

Ще намерите броеве на списанието в аудио, дигитален формат и формат за печат на liahona.ChurchofJesusChrist.org. Там има и място, където можете да споделяте въпроси, отзиви и преживявания.

Освен това може да се свързвате с нас по имейл на liahona@ChurchofJesusChrist.org или по пощата на: Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023
USA

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, нидерландски, английски, естонски, фиджийски, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоански, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тайски, тонгански, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика.)
© 2021 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Отпечатано в Съединените американски щати.

Информация за авторските права: Освен ако не е обозначено друго, материалите от *Лиахона* могат да бъдат копирани за лична нетърговска употреба (включително за призования в Църквата). Това право може да бъде отменено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат копирани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

За читатели в Съединените щати и Канада: January 2021 Vol. 28 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published six times a year by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable

taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Исус Христос ни спаси от греха и смъртта

Благодарение на Неговата жертва всички имаме възможността да намерим вечен мир и радост.

Говорим за Исус Христос като за наш Спасител. Това е така, защото Той заплати цената за нашите грехове и преодоля силата на смъртта. Той ни спаси! Неговата жертва за нас, наречена Единението, е най-важното събитие, което някога се е случвало. Благодарение на Него смъртта не е краят. Благодарение на Него може да ни бъде простено за греховете, да станем отново чисти и с всеки ден да ставаме по-добри.

Исус Христос е Първородният

Преди да дойдем на земята, сме живели с нашите Небесни Родители. Бидейки Първородният, Исус Христос спомогна за създаването на този прекрасен свят. Той бе избран да бъде наш Спасител и се съгласи да бъде роден на земята, за да може да даде съвършен пример, да учи на Евангелието и да извърши Единението за нас.

Исус Христос е заплатил за нашите грехове

Когато Исус разбрал, че скоро ще умре, Той отишъл в една градина, наречена Гетсиманската градина, за да се моли. По време на тази молитва Той започнал да заплаща цената за нашите грехове. Той доброволно страдал, за да не се налага да го правим ние, ако се покаем. Когато се отвърнем от греховете си и последваме Спасителя, можем да намерим опрощение и изцеление. По не съвсем понятен за нас начин Исус разбира точно през какво преминава всеки от нас. Почувствал е цялата ни тъга, всичките ни болести и болки. Това е първата част на Единението.

Исус Христос е преодолял смъртта

След молитвата Му в Гетсиманската градина Исус бил предаден, арестуван и осъден на смърт чрез разпъване на кръст. Въпреки че е всемогъщ, Исус позволил да умре на кръста. Неговите приятели с любов положили тялото Му в една гробница. Не осъзнавали, че макар и тялото Му да било мъртво, духът Му все още бил жив в света на духовете. Три дни по-късно Исус отново се върнал към живота и ги посетил, доказвайки, че може да победи смъртта. Тъй като Исус бил възкресен, всички ние ще живеем отново след като умрем. Това завършва Единението.

Значимостта на Рождество Христово и Великден

По-голямата част от света отбелязва два празника, които да ни помагат да помним Единението на Исус Христос. По време на Рождество Христово ние си спомняме с благодарност, че Исус се е съгласил да приеме мисията да дойде на земята, въпреки че това означавало да страда и да умре за нас. Великден отбелязва победата на Спасителя над греха и смъртта, което ни дава надежда за вечно бъдеще, изпълнено с радост.

Какво казват Писанията за Единението на Спасителя?

Тъй като Исус ни познава свършено, Той може да ни „подпомага“ (вж. Алма 7:11–12).

Древни пророци свидетелстват, че Спасителят ще разбира нашите скърби и страдания (вж. Исая 53:2–5).

Бог е изпратил Исус да ни спаси, защото Бог обича всеки от нас (вж. Йоан 3:16–17).

Исус се моли за последователите Си, включително за нас, да бъдат пазени от зло и да са едно с Него и Небесния Отец (вж. Йоан 17).

Нашият Спасител ни кани да Го следваме и да се завърнем в Неговото присъствие (вж. Учение и завети 19:16–19, 23–24; 132:23).

Думи, които да запомните

Надяваме се да ви хареса да учите за Единението на Исус Христос. Ето някои други евангелски думи от този брой:

Благодат: Помощ или сила, дадени чрез Единението на Исус Христос (вж. с. 10).

Противник: Друго име за Сатана, дявола (вж. с. 13).

Пълновременна мисия: Когато член на Църквата приеме задача да остави обикновения си живот и да върши евангелска работа всеки ден за известно време (вж. с. 23).

От старейшина
Джефри Р.
Холанд

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

Да се стремим към пълнотата на Христос

Бих искал да споделя няколко размисли за личното търсене, което всеки от нас ще извърши, докато се стреми към „Христовата пълнота“ (вж. Ефесяните 4:13). Надявам се, че те ще са поне малко от полза през това важно време от живота ви и при обстоятелствата, в които се намирате.

Някои от вас са там, където трябва да са, или поне знаят какво искат да постигнат в живота си. Някои от вас изглежда имат много благословии и им предстоят чудесни избори. Други от вас за определено време и независимо по каква причина, се чувстват по-малко късметлии и с по-малко привлекателни възможности в близкото бъдеще.

Но където и да отивате и както и да се справяте с трудностите си по пътя до там, искам да ви помоля като задължителна първа стъпка да се доближавате до

През тези великденски празници се обърнете към Исус Христос и търсете Неговия успокоителен глас на мир.

Спасителя, Исус Христос, за да можете да достигнете личната ви крайна цел, да намирате лично щастие и сила и да постигнете окончателната ви съдба и успех (вж.

1 Нефи 10:18, 2 Нефи

26:33, Омний 1:26, Учение и завети 18:11).

Всичко това може да бъде ваше, ако отговорът на въпроса: „Къде отиваш?“ (Моисей 4:15) е „Където си Ти, Господи“.

Животът може да бъде труден. Трябва да преминаваме през болка, неща, за които съжаляваме, и истински проблеми. Имаме разочарования и скръб, всякакви възходи и падения. Но Господ и пророците са изrekli толкова много насърчителни думи относно това как да се справяме с тези проблеми, че може да се изпълни гигантски дневник.

„Мир ви оставям“

Сред тези думи най-трогателна е молитвата на Спасителя за Неговите ученици, дори когато настъпва моментът на болката и агонията Му в Гетсиманската градина и Голгота. През онази нощ, нощта на най-великото страдание, което някога се е случвало или изобщо ще се случи на този свят, Спасителят казва: „Мир ви оставям. Моя мир ви давам. ... Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27).

Какъв удивителен възглед за живота през най-агонизиращите часове! Как би могъл да изрече тези думи, изправен пред това, което знае, че Го очаква? Може да го каже, защото на Него принадлежат Църквата и Евангелието на щастливия край! За нас победата вече е спечелена. Той гледа на нещата в перспектива, споделя цялостната картина.

Обаче мисля, че някои от нас все още пазят в себе си клиширания остатък от пуританско наследство, който гласи, че е някак си грешно да бъдем утешавани или да ни се помага, че се очаква през цялото време да сме нещастни за нещо. Смея да твърдя, че да дерзаем

Не се притеснявайте, че на Христос няма да Му стигнат чудесата, за да ви помогне. Неговата благодат е достатъчна.

(Йоан 16:33) в търсенето на „мярката на ръста на Христовата пълнота“ (Ефесяните 4:13) вероятно е тази заповед, която като цяло не се спазва дори и в сърцата на иначе преданите светии от последните дни и въпреки това определено няма нищо потъжно за Господното милостиво сърце.

Колкото и да съм загрижен, ако по някое време през живота си някое от децата ми е силно обезпокоено, нещастно или непокорно, още повече би ме отчаяло, ако чувствах, че в такъв момент това дете не може да се довери на моята помощ или мисли, че неговият интерес не е важен за мен или че не е в безопасност в моите ръце.

В същия дух, убеден съм, че никой от нас не може да оцени колко дълбоко бива наранено любящото сърце на Бог Отец или това на Неговия Син, Спасителя на света, когато Те открият, че хората не се чувстват уверени в Тяхната загриженост

и сигурни в Техните ръце, или не се уповават на Техните заповеди. Приятели мои, дори и само по тази причина трябва да сме радостни!

„Доволно ти е (Неговата) благодат“

Друг съвет относно търсенето на Христос и мярката за Неговата пълнота се случва, след като Исус извършва чудото по изхранването на 5 000 души с пет хляба и две риби (вж. Матей 14:13–21). (Между другото, не се притеснявайте, че на Христос няма да Му стигнат чудесата, за да ви помогне. Неговата благодат е достатъчна (2 Коринтяните 12:9). Това е духовната, вечната поука от това чудо. Той има достатъчно благословии за раздаване, като ще останат още няколко коша с тях! Бъдете вярващи и се радвайте, че Той ви предлага „хляба на живота“! (Йоан 6:35).

След като Исус нахранва множеството, Той ги отпраща и заедно с учениците Си се

качва на една рибарска лодка, за да прекосят до другата страна на Галилейското езеро. След това Той „се изкачи на хълма да се помоли насаме“ (Матей 14:23).

Когато учениците потеглят с лодката, е привечер и се разразява буря. Ветровете трябва да са били силни от самото начало. Поради вятъра тези мъже вероятно изобщо не вдигат платната, а само гребат с греблата си – и това трябва да е било трудно.

Знаем това, защото до „четвъртата стража“ (Матей 14:25) – някъде между 3:00 и 6:00 ч. – те са изминали само няколко километра (вж. Йоан 6:19). Обаче тогава лодката попада в наистина силна буря.

Но както винаги, Христос се погрижва за тях. Виждайки трудностите им, Спасителят просто се отправя по най-прекия път към лодката им, като тръгва по вълните, за да им помогне.

„Не бойте се!“

В техния момент на изключителна трудност, учениците поглеждат и в тъмнината забелязват това чудо с брулена от вятъра роба да върви към тях по бурното езеро. От това те извикват в ужас, мислейки, че по вълните се носи призрак. Тогава, през бурята и мрака, когато езерото изглежда толкова огромно, а лодката им толкова малка, идва върховният и успокоителен глас на мир от техния Учитель: „Аз съм; не бойте се“ (Матей 14:27).

Тази история от Писанията ни напомня, че когато идваме при Христос, търсим Неговата пълнота или когато Той идва при нас, за да ни донесе тази пълнота, първата стъпка може да ни изпълни с нещо много подобно на чист ужас. Не трябва да е така, но понякога е. Една от великите иронии на Евангелието е, че самият източник на помощ и безопасност, който ни се предоставя, е нещото, от което ние бягаме в смъртното си късогледство.

Виждал съм проучватели да бягат от кръщение, по някаква причина. Виждал съм старейшини да бягат от мисионерско призование. Виждал съм влюбени да бягат от брака. Виждал съм членове да бягат от трудни призвания. Виждал съм и хора, които да бягат от членството си в Църквата.

Твърде често бягаме точно от тези неща, които ще ни спасят и успокоят. Твърде често гледаме на евангелските обещания като на нещо, от което да се боим и после да изоставим.

Старейшина Джеймс Е. Талмидж (1862 – 1933) казва: „В живота на всеки възрастен човек настъпват моменти, подобни на борбата на подхвърляните от бурята пътници с насрещните ветрове и заплашителни вълни; често нощта на борба и опасности е твърде напреднала, преди да се появи помощ и тогава, твърде често, спасителната помощ бива сгрешена за по-голям ужас. Но както и при тези ученици насред бурните води, така и при всички, които се трудят с вяра, идва гласа на Избавителя: „Аз съм; не бойте се“¹.

Да дойдете при Него

Прекрасното нещо в тази покана да приемем Спасителя, да дойдем при Него и да търсим Неговата пълнота е че всеки може да го направи. Това не означава, че всеки, когото познавате, иска да спазва заповедите, или че всеки, на когото попадате, ще спазва заповедите. Това всъщност означава, че е възможно да спазваме заповедите, без да имаме специален талант или наследство, за да го направим.

Моля се за вяра, която е „блестяща и ярка, чиста и издържлива“, за да може Христос да „бъде внесен във всеки квадратен сантиметър на нашата култура“² и да бъде пълна мярката на Христос в нашия живот (вж. Ефесяните 4:13).

Животът няма да е лек. Ще дойдат трудности. Ще се появят разочарования. Обични хора ще починат. И така, накъдето и да сте се запътили, най-напред се отправете към Христос. Помнете, че Неговото страдание и Възкресение правят възможна нашата победа над трудностите и смъртта. Сключете завети с Него и живеете според тях, докато продължавате напред.

При всичките ми слабости, които с готовност признавам, копнея всички да постигнем „мярката на ръста на Христовата пълнота“. Искам да дойда при Него. Искам Той, ако е възможно, да дойде при мен. И наистина искам тази благословия за всеки един от вас. ■

Из реч на мултирегионално духовно послание за пълнолетни младежи, "The Measure of the Stature of the Fulness of Christ," изнесена в Станфорд, Калифорния, САЩ, на 9 февруари 2020 г.

БЕЛЕЖКИ

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 337.
2. Eric Metaxas, *Bonhoeffer: Pastor, Martyr, Prophet, Spy* (2010), 248.

Как чувстваме силата на свещеничеството

*Жените, които помагат при ръководенето
на Църквата, бяха попитани за това
какво влияние оказва свещеничеството
върху техния живот. Ето някои от
размислите, които споделиха те:*

„Мъжете и жените имат различни, но еднакво важни отговорности в дома и Църквата. Силата на свещеничеството може да помогне на всеки човек да изпълнява тези отговорности в полза на всички.

Тъй като Божията сила на свещеничеството е на земята днес, велики благословии са на разположението на всички достойни членове на Църквата, възрастни или млади, мъже или жени, несемейни или семейни“.

– президент Джой Д. Джоунс, обща президентка на Неделното училище за деца

„Службата увеличава душата, разширява гледната ни точка и ни позволява да черпим по-изобилно от Божията сила. Господ знае това, обаче Сатана също го знае. Винаги старая се да ни откъсне от силата на Бог, противникът ни ни изпълва с отчаяние или ни кара да чувстваме, че това, което можем да предложим, е недостатъчно. ...

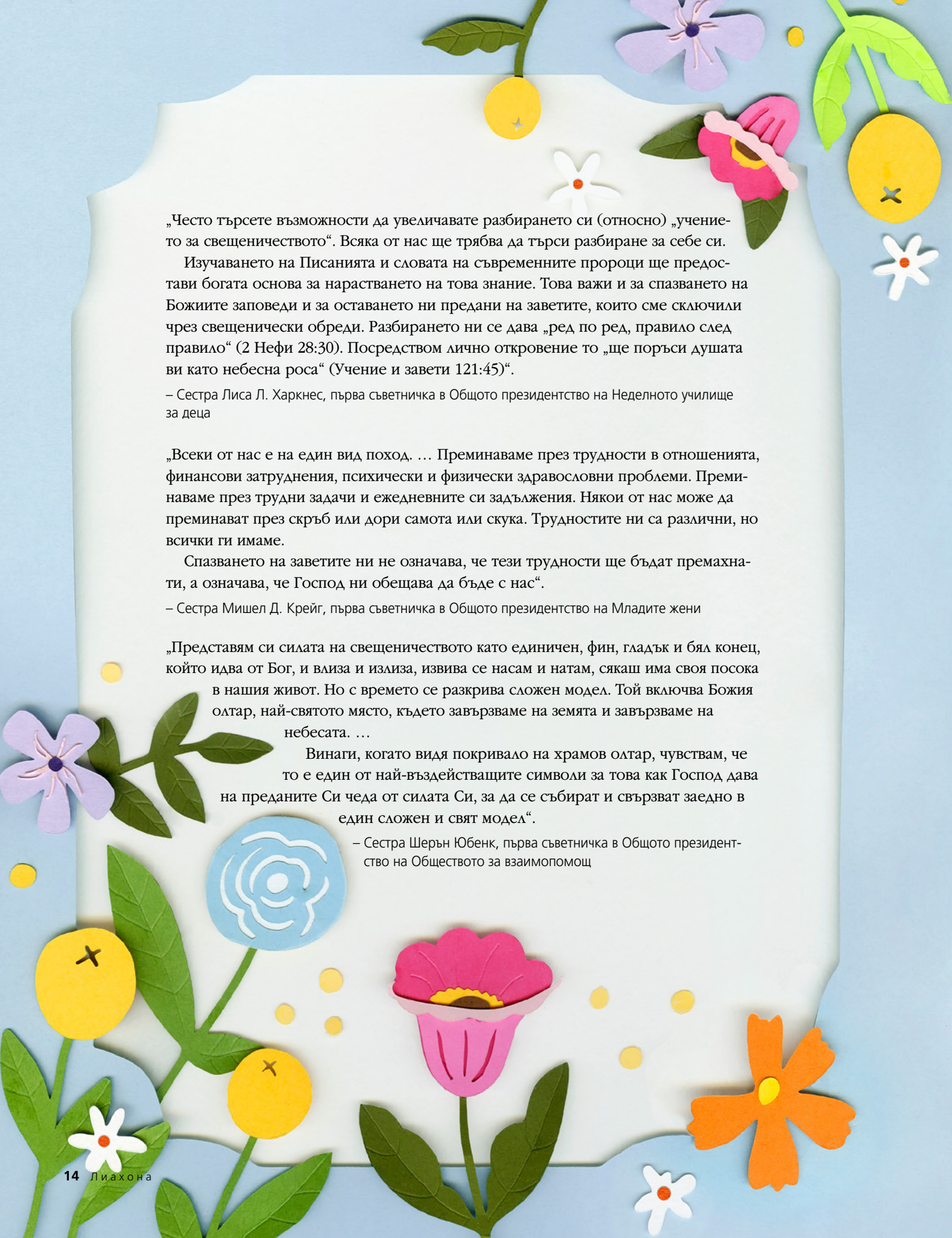
... Никога не се отказвайте да вършите добро.

Когато целенасочено превръщаме службата към другите в част от нашия живот, ще откриваме тайнствата Божии. Ще намираме мир, ще намираме сила и ще получаваме повече сил(и), ако служим на нашия Спасител Исус Христос“.

– президент Бони Л. Оскарсън, обща президентка на Младите жени

„Твърде често жените се сравняваме с другите. Но никоя от нас не се чувства добре, като го прави. Всяка жена има уникална комбинация от способности и таланти и всички те са дарени от Бог. Това, че вие и аз не сме еднакви, не ни издига или принизява – всички жени са различни. Трябва да откриваме даровете си и да ги развиваме, като не забравяме Кой ни ги е дал и съответно да ги използваме за Неговите цели. Като споделяме даровете си, за да благославяме другите, ние чувстваме силата на свещеничеството в нашия живот“.

– президент Джийн Б. Бингъм, обща президентка на Обществото за взаимопомощ

„Често търсете възможности да увеличавате разбирането си (относно) „учението за свещеничеството“. Всяка от нас ще трябва да търси разбиране за себе си.

Изучаването на Писанията и словата на съвременните пророци ще предостави богата основа за нарастването на това знание. Това важи и за спазването на Божиите заповеди и за оставането ни предани на заветите, които сме склучили чрез свещенически обреди. Разбирането ни се дава „ред по ред, правило след правило“ (2 Нефи 28:30). Посредством лично откровение то „ще поръси душата ви като небесна роса“ (Учение и завети 121:45)“.

– Сестра Лиса Л. Харкнес, първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

„Всеки от нас е на един вид поход. ... Преминаваме през трудности в отношенията, финансови затруднения, психически и физически здравословни проблеми. Преминаваме през трудни задачи и ежедневните си задължения. Някои от нас може да преминават през скръб или дори самота или скука. Трудностите ни са различни, но всички ги имаме.

Спазването на заветите ни не означава, че тези трудности ще бъдат премахнати, а означава, че Господ ни обещава да бъде с нас“.

– Сестра Мишел Д. Крейг, първа съветничка в Общото президентство на Младите жени

„Представям си силата на свещеничеството като единичен, фин, гладък и бял конец, който идва от Бог, и влиза и излиза, извива се насам и натам, сякаш има своя посока в нашия живот. Но с времето се разкрива сложен модел. Той включва Божия олтар, най-святото място, където завързваме на земята и завързваме на небесата. ...

Винаги, когато видя покривало на храмов олтар, чувствам, че то е един от най-въздействащите символи за това как Господ дава на преданите Си чедата от силата Си, за да се събират и свързват заедно в един сложен и свят модел“.

– Сестра Шерън Юбенк, първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

„От личен опит знам, че начините да имаме достъп до Неговата сила на свещеничеството са да спазваме Господните заповеди, да имаме вяра и изцяло да (се) уповаваме на Него. ...

... Ако останем предани, можем да получаваме тези сили и благословии на свещеничеството във всички аспекти на живота ни. Тази сила може да ни осигури защита, утеха, сила, мир и обещания, които достигат до небесата. Чрез тази сила на свещеничеството Светият Дух ми помага да си припомням преживявания, които да продължават да изграждат свидетелството и вярата ми в Бог“.

– Сестра Кристина Б. Франко, втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

„Изминаха години, откакто получих патриархалната си благословия, но ясно си спомням преживяването. ...

То оформи много решения, които взех в живота си. Знаех, че за да може да се осъществят тези желани благословии, ще трябва да положа усилия.

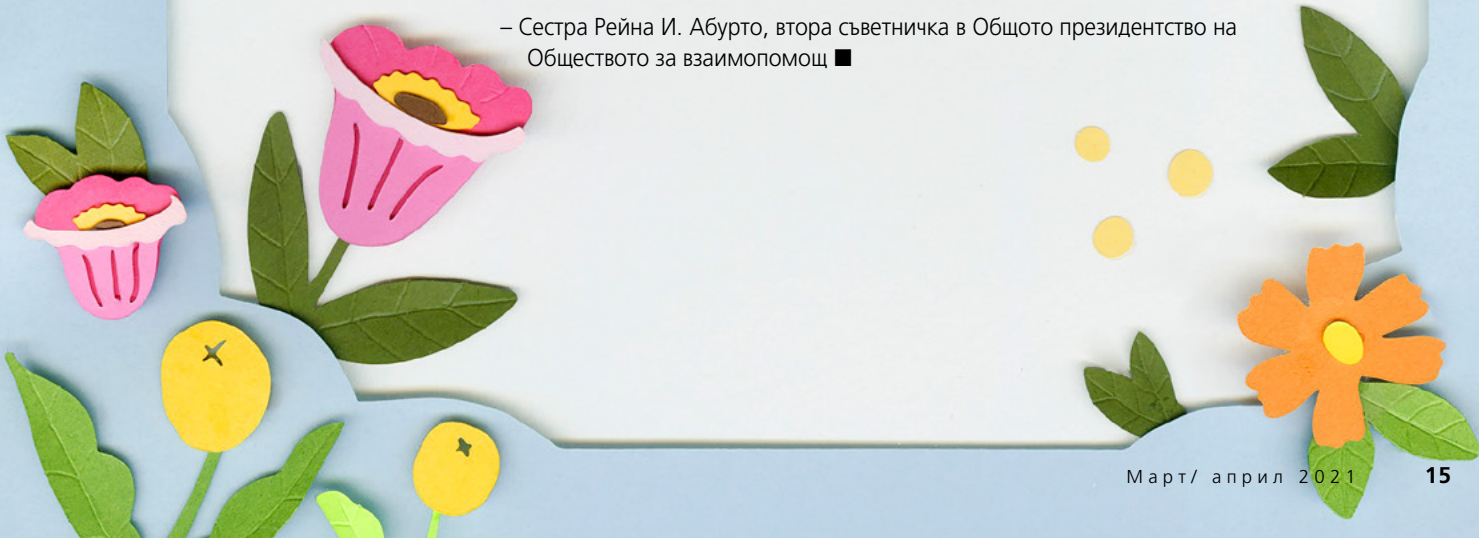
Сега разбирам, че има още неща, които нашият Отец желае да получи, дори повече от тези, които са споменати в патриархалната ми благословия“.

– Сестра Беки Крейвън, втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

„Присъединих се към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни на 26-годишна възраст. Въпреки че чувствах успокоение в сърцето си, когато послушах желанието да бъда благословена от Бог, като склуча завет с Него, аз знам, че тогавашното ми разбиране за този завет бе като малко семенце.

Изминаха години и тъй като като полагах усилия да спазвам този кръщен завет и другите завети, които съм склучила с Небесния Отец, аз чувствам, че Той ме е благословил с по-задълбочено разбиране за Него, за моя Спасител и за ролята ми като заветна дъщеря на Небесни Родители“.

– Сестра Рейна И. Абурто, втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ ■

Джейн се радва по време на пътуването

*Дали сме като Джейн Манинг
Джеймс, решени да довършим с
вяра пътуването си?*

Джейн Манинг Джеймс е уморена от ходене, но отказва да спре.

Най-големият ѝ син, Силвестър, е достатъчно голям, за да върви до фургона. Но бебето Силас, родено по време на пътуването, все още трябва да се носи. Годината е 1847-а, а на семейство Джеймс скоро предстои да бъде сред първите пионери, които ще пристигнат в долината на Голямото солено езеро.

На Джейн не са ѝ чужди дългите пътувания.

Четири години преди това семейството им напуска дома си в един източен град, за да се присъединят към светиите в Наву, в края на западните гранични територии. Пътуването трябва да отнеме само няколко дни по реката. Но тъй като по това време в Съединените щати много чернокожи хора са роби, на семейството на Джейн често се налага да показва документи, доказващи свободата им. А някои места имат строги закони, които възпрепятстват пътуването из района на цветнокожи хора – включително налагането на глоба от \$500 на човек.

Вероятно заради тази изключително голяма глоба или поради други предразсъдъци, екипажът на корабчето отказва на Джейн и членовете на семейството ѝ да продължат по-нататък. Без да се обезсърчават, те оставят много от притежанията си и тръгват пеша с каквото могат да носят.

Семейството на Джейн изминава пеша над 1 287 км. Те вървят през дни с голяма влажност и през непрогледно тъмни нощи. Веднъж преминават през гора, като нощуват под открито небе. Когато се събудят, дрехите им са побелели от скреж.

„Вървяхме, докато не се износиха обувките ни, а краката ни

боляха, напукаха се и кървяха – припомня си Джейн. – ... Ние помолихме Бог, Вечния Отец, да изцели краката ни и Той отговори на молитвите ни“¹.

Докато понасят това трудно пътуване, Джейн със своите родителите, братя и сестри пее песни във възхвала на Бог. Накрая, след близо три месеца вървене, те пристигат в Наву. Години по-късно, когато преданите светици се отправят, за да прекосят равнините, Джейн е сред първите пионери, които тръгват пеша. ■

БЕЛЕЖКА

1. “The Autobiography of Jane Manning James,” history.churchofjesuschrist.org/article/jane-manning-james-life-sketch.

Андре и Жизел Пиментел Рио де Жанейро, Бразилия

Жизел

След като бяхме запечатани в храма, много неща не вървяха добре.

Помислихме, че вероятно е дошъл моментът да се върнем в Бразилия.

Андре

Нашият епископ ни каза, че можем да помагаме на много членове в Бразилия и да израстваме по начини, по които не бихме могли в Съединените щати. Той ни посъветва да не се отдалечаваме от Църквата.

„Отидете в Бразилия и служете на Господ“ – каза той.

ОТКРИЙТЕ ПОВЕЧЕ

- Прочетете историята на семейство Пиментел на ChurchofJesusChrist.org/go/32117.

ФОТОГРАФИЯ ОТ КОУДИ БЕЛ

Бързана за събранието за причастие

От Елиз Брантингъм, Аризона, САЩ

Мислех, че сме пропуснали причастията – отново.

Когато се преместихме от Съединените щати във Виетнам, със съпруга ми бяхме решени никога да не пропускаме църква. Година по-късно не бяхме изпуснали и едно неделно събрание, но често закъснявахме и често пропускахме причастията. Събранието ни за причастие започваше в 8:30 ч. С три малки деца подготовянето за църква навреме често изглеждаше невъзможно.

Решихме, че трябва да започнем да пристигаме навреме за църква и да вземаме причастията. Беше трудно, но успяхме да стигнем навреме за църква четири поредни недели. Забелязах разликата, до която доведоха усилията ни. През седмицата имахме повече духовни преживявания.

Следващата неделя обаче се успяхме. Вече беше 7:30 ч. Казах на съпруга ми, че беше безнадеждно, но тогава си помислих колко ще сме благословени, ако въпреки това се постараем да се приготвим. Разбързахме се!

Когато стигнахме до църквата, бяхме закъснели с 20 минути. Почувствах, че сме се провалили. Чух пеене, когато влязохме и когато отворих вратата, някой отиваше до амвона за молитва.

„Това откриващият химн ли беше?“ – прошепнах на мисионера, стоящ до вратата.

„Да! – отговори той. – Днес започнахме късно“.

Бях удивена. Мислех, че отново сме се издънили, обаче бяхме пристигнали на църква точно навреме! Съзри се стичаха по лицето ми, докато усещах любовта на Небесния Отец

за мен и семейството ми.

По-късно научихме, че когато мисионерите дошли на църква тази неделя, те осъзнали, че никой не е донесъл хляб за причастията. Нямамо наблизко магазин, а във Виетнам е трудно да се намери хляб. След моментна паника старейшините си спомнили, че имат хляб вкъщи.

Няколко дни преди това, старейшините бяха дошли в дома ни за вечеря. Тогава бях приготвила за тях домашен хляб. Църквата започна късно през тази неделна сутрин, защото старейшините изтичали до вкъщи, за да вземат хляба, който аз бях направила за тях!

Бог вижда нашите усилия, когато се стремим да спазваме Неговите заповеди. Въпреки че понякога не се справяме, Той ни обича и ще подготвя начини, за да можем да успяваме – дори и когато това е просто да отидем навреме на църква. ■

„Искам да отида в рая“

От Паскал Куаме Куаси, Абиджан, Кот д'Ивоар

Когато се молих на Бог за тази нова пътека, се почувствах по-убеден в истината, която бях намерил.

Бях отдаден член на друга църква, но после започнах да изучавам ученията ѝ за чистилището. Тази идея учи, че душата, след физическата смърт, бива приета в едно място, подобно на затвор, където трябва да бъде пречистена преди да отиде в рая.

Докато мислех за страдащите души в чистилището, размишлявах за личното ми духовно бъдеще и за взаимоотношението ми с Исус Христос. Започнах да се моля: „Какво трябва да направя, за да избегна чистилището? Искам да отида в рая“.

Първото, което ми хрумна, бе да спазвам десетте заповеди. Почувствах, че ако го правя, Господната благодат ще ми позволи да избегна чистилището. Реших да спазвам заповедите и започнах период на пост, молитва, изучаване на Писанията и размишляване.

През това време се почувствах подтикнат да задам необикновен въпрос на един лекар в клиниката, в която работех като главен счетоводител.

„Д-р Тибо, – казах аз – Господ Исус Христос във Вашата църква ли е?“

Той заяви, че е член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. От този момент нататък Духът започна да насочва разговора ни. Попитах го за разликите между неговата църква и моята. Той ми разказа за Книгата на Мормон. Докато говорехме, радост започна да изпълва сърцето ми. Почувствах, че получавам отговори на молитвите ми.

Два дни по-късно мисионерите ми дадоха Книга на Мормон, която четях и изучавах с тях. Открих, че е прекрасно да научавам нови неща от Писанията. Започнах да спазвам Словото на мъдростта.

Когато осъзнах, че съм изгубил интерес към моята църква, в която бях толкова ангажиран, се почудих какво се случва. Молих се на Бог за тази нова пътека. Почувствах се по-убеден относно истината, която бях намерил. Реших да се присъединя към

Църквата, въпреки че знаех, че щях да бъда подложен на преследване.

То действително дойде, но Господ ми даде сили. Знам, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е отговорът на моята искрена молитва: „Искам да отида в рая“. Знам, че мога да отида там, след като умра, ако остана верен на заповедите Божии. ■

*Прекарах целия следобед на колелото си, ходейки от
фирма на фирма, в търсене на работа.*

От старейшина
Ханс Т. Бум

От Седемдесетте

ПРЕОДОЛЯВАНЕ

НА СВЕТСКИТЕ ГРИЖИ

Светските грижи не трябва да ни разсейват от това да се подчиняваме на Божието слово.

Дори и когато са ни обещани велики благословии, ако се притесняваме за светските грижи вместо за Господната воля, ще загубим тези благословии. Ярък пример за това е преживяването на един човек в началото на Възстановяването.

Джеймс Ковил е свещеник в друга църква в продължение на 40 години, но след като чува за възстановеното Евангелие, той „склучва завет с Господ, че ще се подчинява на всяка заповед, която Господ му даде чрез Джозеф, Пророка“ (Учение и завети 39, въведението към раздела). Господ казва на Ковил посредством Джозеф: „Но ето, дните на твоето избавление са дошли и ако ти поискаш да се вслушаш в гласа Ми, който ти казва: Стани, бъди кръстен и отмий греховете си, призовавайки името Ми, ще получиш Моя Дух и благословия, толкова голяма, каквато никога не си познавал“ (Учение и завети 39:10).

Ковил обаче скоро „отхвърли Господното слово и се върна към старите си принципи и приятели“ (Учение и завети 40, въведението към раздела). Господ казва за Ковил, че „той прие словото с радост, но веднага Сатана го изкуши и страх от преследване и светски грижи го накараха да отхвърли словото“ (Учение и завети 40:2). Поради своето безпокойство за светските грижи, Ковил загубва благословията, която е обещана от Господ.

Да остана или да си тръгна?

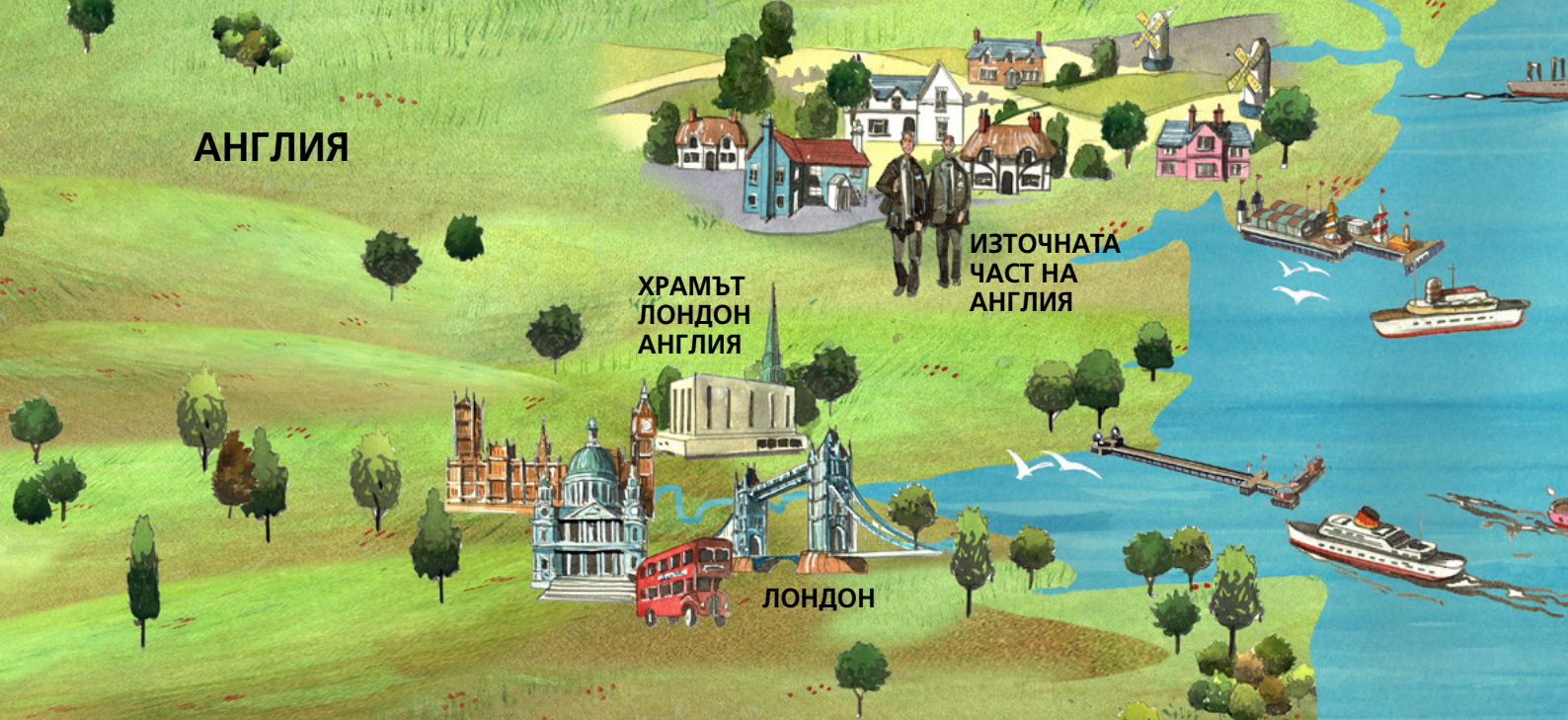
През живота си научих, че не трябва да позволяваме на светските грижи да ни пречат да се подчиняваме на Господ. Израснах в прекрасен и любящ дом, в който родителите ми ни учеха добре на Евангелието, а любовта им към нас отразяваше любовта на Небесния Отец към Неговите чеда.

На 16 години бях поканен да работя в едно ранчо в Съединените щати, с възможността някой ден да построя дома си там. Това ми прозвуча привлекателно, тъй като родината ми, Нидерландия, е много малка страна, пренаселена от жителите си.

Всъщност, всичките ми предци по бащина линия бяха изпитвали подобно желание да живеят на друго място. Те се бяха преместили в Индонезия, която е била холандска колония. Напълно ги разбирам. В Индонезия времето е хубаво, има красива природа и много място. Гените ми съдържаха същия копнеж за скитане, който е вдъхновил предците ми. Трябваше ли да напусна родината си, в търсене на успех и приключение?

Докато вземах решение, моят татко ми даде едно писмо, написано до него и сестрите му преди много години от техния президент на мисия, Донован ван Дам. Президент ван Дам ги помоли да останат в Нидерландия и да изградят Църквата там. Моят татко ми каза, че решили да направят точно това. И тъй като

АНГЛИЯ

писмото бе адресирано до семейство Бум, сега беше мой ред да разбера какво да направя.

През годините след Втората световна война много членове на Църквата емигрирали в Америка и Канада. Това все още продължаваше през 70-те години, въпреки насърчението от църковните ръководители членовете да останат в родните си страни и да укрепват Църквата там, където живеят. След като се молах, аз също взех решението да остана и да изграждам Църквата в Нидерландия, без да разбирам напълно какво това щеше да означава в бъдеще.

Решения, решения

Когато завърших гимназия в края на 70-те години, нидерландската икономика бе в хаос. Безработицата беше много голяма. Като цяло нещата изглеждаха доста отчайващи. Беше трудно за завършващите училище да решат какво да правят след това.

Моят баща служеше като президент на клон. От време на време обсъждаше с мен възможността да отслужя пълновременна мисия. Разбира се, това щеше да е прекрасно нещо. Бях го очаквал целия си живот.

Но не виждах как отслужването на мисия би ми помогнало да издържам бъдещото си семейство. От дете винаги съм имал силно желание някой ден да намеря любовта на живота ми и да изградим заедно семейството си.

По това време бях на 17 и като не знаех какво да направя, започнах следващия етап от образованието си. Но след няколко седмици открих, че тази специалност нямаше да ме направи щастлив. Имах въпроси за това

дали изобщо ще ми осигури стабилна работа. Реших да напусна университета.

Родителите ми не бяха щастливи от това. Казаха ми, че мога да напусна само ако имам работа. Вероятно си мислеха, че никога няма да намеря такава поради финансовата криза. Прекарах целия следобед на колелото си, ходейки от фирма на фирма. Накрая една компания ме нае да работя в склада им.

Моят план

Въпреки че поех тази временна позиция, аз имах план. Щях да стана полицаи. Държавната работа щеше да е стабилен начин да осигурявам бъдещото ми семейство и всичко щеше да е наред.

Помня деня, в който отидох да държа изпитите за влизане в полицейската академия. Качих се рано сутринта на влака и целия ден правех всякакъв вид тестове. В края на деня бях повикан в офиса. Казаха ми, че съм издържал всички изпити и с удоволствие биха ме взели, но тъй като съм на 17, съм твърде малък. Казаха ми да опитам пак след година.

Светът ми се сгромоляса и по целия път към дома си мислех: „Ами сега?“. Вкъщи татко изслуша разочарованието ми и ми предложи да ми даде благословия. Очаквах, че Господ ще ми каже, че всичко ще е наред и че по чуден начин ще бъда приет в полицейската академия. Обаче Господ ми каза, че ако избирам да поставя Него на първо място, винаги ще имам хляб на масата и средствата, за да се грижа за бъдещото ми семейство.

Семейството на старейшина и сестра Бум през 2019 г. Оттогава насам е родена още една внучка.

Един по-добър план

В резултат на молитвите ми получих отговора, че за мен поставянето на Господ на първо място означава да отслужа пълновременна мисия. Винаги бях възнамерявал да го направя, но не бях разбрал как една стъпка ще доведе до друга. Вече знаех, че това, което щях да направя, е да отслужа мисия и исках да го направя максимално бързо.

По онова време цената на една мисия бе 10 000 гилдера по старата холандска валута или приблизително едногодишната работна заплата. Продължих да работя в склада и до лятото на 1981 г. имах моите 10 000 гилдера. Също така бях навършил 18 г. Баща ми, президентът на клон, ми каза, че съм твърде млад за мисия, казаха ми го и окръжният президент, както и президентът на мисия. По онова време трябваше да си на 19 г. Но на 18-ия ми рожден ден отидох на лекар и на зъболекар съвсем сам и ги помолих да погълнат техните раздели в молбата ми за мисия.

Някак успях да убедя моите ръководители да проведат интервю с мен и да изпратят молбата ми. После зачихме. Не знаех, че баща ми, като президент на клон, бе получил писмо. Молбата му беше върната с бележка, че съм твърде млад. Но той все още не бе поискал да я сподели с мен, затова я разнасяше в джоба на самото си със седмици, без да ми каже. За щастие, междувременно бе получил друго съобщение. То гласяло, че при някои случаи Братята били склонни да пуснат млади мъже да отидат по-рано, ако са добре подготвени. Скоро бях призован да служа в мисия Англия Лондон Изток. Моята мисия се превърна в благословия за цял живот.

Благословии от Господ

Три месеца след като се завърнах от моята мисия, аз наистина срещнах любовта на живота ми. Година по-късно сключихме брак и бяхме запечатани в храма Лондон Англия. Икономиката все още не беше в добро състояние, но винаги съм имал работа и винаги съм успявал да издържам семейството си. Винаги е имало хляб на масата и покрив над главите ни.

Като бях мисионер, един от любимите ми стихове бе: „Доколкото спазваш заповедите Божии, ти ще преуспяваш в страната“ (Алма 36:1). Като използвах това за насока, реших да направя това, което бе направил баща ми – да остана в Нидерландия и да изграждам Църквата в родината си.

Днес малкият клон, в който израснах, е прекрасен район, в който внуците ни се радват на компанията на много приятели, събрани в огромно Неделно училище за деца. Нашите синове имат добри професии и са благословени с хляб на масата. Виждам, че моите решения са повлияли на следващото поколение, което също желае да поставя Господ на първо място в живота си.

Благодарен съм, че научих, докато съм млад, че правилното решение е да се преодолеят светските грижи и да се постави на първо място Небесния Отец. Той ми е дал благословии, които иначе никога нямаше да позная. ■

Да запазим музиката КАТО ОСНОВНА ЧАСТ ОТ БОГОСЛУЖЕНИЕТО

*Молитвата
е искреният
копнеж на
душата,
споделен или
неизречен.*

От Джен Пинбъроу
Църковни списания

*Музиката
винаги е била и
винаги ще бъде
основна част от
богослужението,
както по време
на събранията,
така и у дома.*

Седмици, след като Църквата е организирана, Господ заповядва на Ема Смит: „Да направиш подбор на свещени химни, ... което е приятно за Мен да ги има в Моята църква“ (Учение и завети 25:11). Светиите се нуждаели от начини да научат наскоро дадените чрез откровение евангелски истини и да се обединят във възхвала на Бог. А химните щели да са основна част от тяхното богослужение и учене.

Години по-късно, когато семейството ми се присъедини към Църквата, моите родители ни насърчаваха да научим музиката на новата ни вяра. Имам някои ярки спомени от това време:

- Как научих наизуст „Молитвата е копнеж на душа“ (*Химни*, № 93) със семейството ми.
- Как за първи път чух „О, мой Отче“ (*Химни*, № 179) и научих, че имам Небесен Отец и Майка, които мога да видя отново някой ден.
- Как почувствах Божията любов, докато пеех „Моят Небесен Отец ме обича“ (*Сборник детски песни*, 16–17) – въпреки че живеях в пустиня и никога не бях виждал люляков храст!

Нека погледнем какво се случи по време на едно събрание за причастие в края на февруари 2020 г. Няколко души от

нашия район имаха рак и аз почувствах силна утеха, когато хорът на района запя „Основа на нашата вяра“ (Химни, № 55). Няколко седмици по-късно се случи поредица от обезпокоителни събития: карантини, отмяна на църковните събрания и поредица от земетресения и вторични трусове. И тогава в главата ми отново зазвуча следния химн:

*Не бой се, със теб съм, кураж не губи,
Аз Бог твой Съм верен, ти твърд остани.
Любов и закрила Аз ще ти даря,
с ръка всемогъща ще те поведе.*

Понякога изглежда, че световните и личните проблеми се увеличават почти ежедневно. Повече от всякога се нуждаем от духовното подхранване от химни, песни от Неделното училище за деца и други свещени музикални произведения.

Няма промяна в целта и значимостта

Обаче, откакто преминахме към двучасовото разписание за църковни събрания, някои се почудиха дали ролята на музиката в нашето богослужение не е намаляла. Отговорът е: „Не е“.

1. Свещените химни все още са част от всяко събрание за причастие, включително като ни помагат да подготвим сърцата си за обряда на причастие. Пеенето на хор и на конгрегацията, както и друга свещена музика, все още могат да бъдат планирани, за да обогатят събранието, както беше досега. По време на пандемията от COVID-19 свещената музика продължи да е важна част от съкратеното събрание за причастие, дори и когато беше само инструментална.
2. Сега нашите деца прекарват половината от времето си в Неделното училище за деца в учене на Евангелието чрез музика.
3. През втория час няма откриващи или закриващи химни за уроците на възрастните и младежите. Обаче в уроците пак може да се използва музика, за да учи и вдъхновява.
4. По-лесно от всякога е да слушаме музика на електронни устройства, като се използва приложението на Църквата Sacred Music.

По-малко предписания, повече намерение

Въпреки това се получават някои неразбории. Една великденска неделя учителка се извинила на учениците си в Евангелски учения: „Знам, че не би трябвало да пеем в Неделното училище, но много бих искала да изпеем „Спасителят живее, знам“. Тази учителка не е единствената, която погрешно е разбрала това.

Всъщност, музиката продължава да е толкова важна в нашето богослужение, колкото е била винаги. Забележете специалното обновление, което се извършва в момента на сборниците ни с химни и детски песни. Членове на Църквата по целия свят предадоха за него забележителната бройка от 16 000 нови химни, песни и текстове на песни.

Но тъй като има по-малко определени моменти за пеене в някои от неделните ни събрания, ние трябва да бъдем по-внимателни и съзнателни при планирането и използването на музика.

Татко святи, имам Майка също там.

МУЗИКАТА Е БОЖЕСТВЕН ЕЗИК

Ангелите и Божиите творения Го славят с песни (вж. Алма 36:22 и Учение и завети 128:23).

Музиката изразява вяра (вж. Деянията 16:25).

Тя изразява радостта от обръщането във вярата и изкуплението (вж. Алма 5:26 и Алма 26:13).

И всички ще запеят при пришествието на Господ:

„Всички, които останат, (ще) Ме познаят, тъкмо от най-малкия до най-големия, и (ще) бъдат изпълнени с познанието Господне, и (ще) видят ясно с очите си, и (ще) издигнат гласа си, и (ще) запеят заедно в един глас тази нова песен“ (Учение и завети 84:98, прочетете текста на песента в стихове 99–102).

Два основни принципа могат да ни помогнат да запазим музиката като основна част от нашето богослужение:

1. Незаменима при преподаването

Вероятно си мислим, че речите и обсъжданията са основните средства за преподаването на евангелски послания у дома и на църква. И може да отделяме повечето от времето си за тях. Обаче музиката не е декоративна притурка. Тя е в самата същност на преподаването със сила и с Духа.

Както апостол Павел съветва ранните светии: „Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост учете се и увещавайте се с псалми и химни и духовни песни, като пеете на Бога с благодат в сърцата си“ (Колосяните 3:16).

Музиката може на момента да внесе Духа в даден урок или дадено събрание. Избирането на химн, който да се изпее по време на Неделното училище или на дискусия от *Следвайте Ме, елате с Мен*, заслужава също толкова размисъл и молитви както и стиховете, които избираме да прочетем или частта от урока, която избираме да споделим. Музиката, която е подбрана с молитва, може да докосва сърца, оставяйки духовни впечатления, които може да са за цял живот.

2. „Молитва към Мен“

В определени моменти всеки от нас може да се чувства отчаян, да чувства, че предстоящият път е неясен. Понякога може да изглежда, че само продължаваме да отправяме същата спешна нужда в небесна посока, без да получаваме отговор или решение. В такива случаи може да се изкушаваме да заключим, че Бог не Го е грижа или че сме недостойни за Неговата загриженост. Понякога дори може да чувстваме, че трябва да се откажем от молитвите.

В моментите, когато чувстваме липса на духовна връзка с небесата, ето една утешителна истина: Свещената музика всъщност може да *бъде* вид молитва. Самият Господ обяснява това, когато възлага на Ема да направи първия ни сборник с химни: „Защото душата Ми се наслаждава на песента на сърцето; да, *песента на праведните е молитва към Мен*“

Ах, и кадифена роза, люляк аз да помилвам пак.

Не бой се, със теб съм, кураж не губи, Аз Бог
твой съм верен, ти твърд остани.

СИЛАТА НА МУЗИКАТА

„Музиката има силата да осигурява духовно подхранване. Тя има изцелителна сила. Има силата да улеснява богослужението, като ни позволява да размишляваме над Единението и Възстановяването на Евангелието, с неговите спасителни принципи и възвисяващи обреди. Тя ни дава сила да изразяваме молитвени мисли и да даваме свидетелство за свещени истини“.

Президент Ръсел М. Нелсън, президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, “The Power and Protection of Worthy Music,” *Ensign*, Dec. 2009, 16.

(Учение и завети 25:12, курсив добавен).

И когато искрено Му предлагаме песента на сърцето си, Господ ни обещава винаги да отговаря с благословия: „И на нея ще бъде отговорено с благословия върху главите им. Затова издигни сърцето си и ликувай“ (Учение и завети 25:12–13).

През един труден момент от живота ми дълго време не можех да различавам отговорите на искрените ми молитви. Една скъпа приятелка също преминаваше през лични трудности. Но когато свирехме и пеехме заедно химни и евангелски песни, ние често изпитвахме изключителна утеха и свидетелство. Сега осъзнавам, че Господ изпълняваше обещанието Си. Той *действително* отговаряше на песните на сърцето ми, отново и отново. И това *наистина* ми помогна да се окуража и да продължа.

Всяка една неделя

Всяка една неделя със сигурност някои хора от нашата конгрегация, някои от нашите класове и някои от нашите семейства се намират в дълбоките води на личното страдание. Други ще са в спокойните долини, изобилстващи на благословии. А други все още ще учат основните истини на Евангелието.

Когато поставяме музиката на правилното ѝ място като основна част от нашето богослужение, можем да помагаме на *всички* да намират възможности да научават евангелски истини и да славят Господ за Неговата доброта. И можем да помагаме на *всички* да чуват отговорите на песните на сърцето си по начини, по които само нашият любящ вечен Отец може да ги дава. ■

Какво научих от метенето във връзка с

родителството

От Камри Мелейн Уебстър

Домашните задължения на моите деца помогнаха за получаването на отговор на молитвата ми.

Една сутрин се събудих, чувствайки се претоварена. Усещах като тежест родителските си задължения и бях съвсем наясно за слабостите ми. Изглежда имаше пропаст между това как си представях, че ще се справям като родител и каква е реалността.

Коленичих за молитва и казах на Небесния Отец колко много Го обичам. Казах Му колко много обичам децата, с които Той е благословил семейството ни. Започнах да Му разказвам как се опитвам да съм добър родител, но изглежда не се справям достатъчно добре. Докато се молах, си помислих колко по-добри щяха да са децата ми, ако просто Господ ги отглеждале.

Тогава в ума ми се появи една картина. Представих си как децата ми метат пода на кухнята. Това е една от многото задачи, които са им възложени да правят, за да помагат на семейството ни. Понякога се намръщвам, като ги гледам как го правят, защото все още се учат и пропускат много места. Обаче ги оставям да го правят, както и много други ежедневни задачи, защото мисля, че могат да постигнат много повече. Знам, че посредством всички тези несъвършени действия те ще се учат и израстват. В крайна сметка ще могат да го правят бързо и ефективно като мен. Идеята, че

те ще станат отговорни и независими е много по-удовлетворяваща, отколкото ако трябваше аз да правя всичко сама. Не отглеждам децата си за краткосрочен успех – опитвам се да им помогна да имат успех в дългосрочен план.

И се почудих дали нещо подобно е валидно и за нашите небесни родители. Небесният Отец знае, че не можем да се справим съвършено като родители. Някои наши действия вероятно Го карат да се намръщи, но Той позволява това, защото знае, че ние се учим и израстваме. Той има окончателния поглед върху нещата в дългосрочен план. Той вижда как някой ден можем да станем родители като Него, да можем да обичаме изцяло, да преподаваме ефективно и да даваме съвършен пример. Докато правим нещата с неизбежните пропуски, Той знае, че развиваме качества като търпение и милосърдие. И така, със Своята мъдрост, Той ни позволява да работим, да се проваляме и да се опитваме отново.

Колко ми се иска да можеше вече да съм съвършен родител! Както пише Джозеф Смит, често изпадам в „множество глупави грешки“ (Джозеф Смит – История 1:28). Но намирам утеха в знанието, че Бог разбира

сърцето ми, което означава, че Той знае, че аз се старая да съм готова да бъда учена. Радостна съм, когато децата ми ме попитат: „Как мога да направя това по-добре?“ и изглежда искат да вършат задачата по-добре. Поне мога да се държа така спрямо Небесния Отец.

Докато тези мисли преминаваха през главата ми, аз още веднъж се отчаях. „Ами ако родителските ми грешки наранят децата ми? – попитах аз. – Не искам да ги спъвам, дори и ако същевременно с това аз стана нещо прекрасно“.

Отново мислено видях как децата ми метат. След като дъщеря ми усърдно се опита да измие пода и после бърза да играе или да свърши друга задача, обикновено измивам останалите лепкави места. Помислих си за безкрайната милост и сила на Исус Христос, Чистото Единение обхваща всяка от лепкавите ситуации в живота. Неговата благодат компенсира моите недостатъци като родител, също

както Неговата милост компенсира за болките, които изстрадват моите деца заради недостатъците ми. По начин, неразбираем за нас, Неговото Единение може да *поправи* всичко това.

Намирам утеха в личното откровение, което получих в този ден. Почувствах как Духът ме учи, че максималните ми усилия, в партньорство с Господ, са достатъчни. Знам, че Небесният Отец ще продължи да действа в живота на децата ми, малко по малко, за да направи свършено това, което аз правя толкова несвършено. С Негова помощ децата ми могат някой ден да блестят сами, толкова ярко, като че Сам Небесният Отец ги е отгледал. Но същевременно с това Неговият план успява да промени и мен – като ме осветява и моделира да ставам по-подобна на Него. Колко велика е мъдростта на нашия Бог! ■

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

БОЖЕСТВЕНА ПОМОЩ

„Ние можем, с помощта на Небесния Отец и нашия Спасител, да ставаме по-търпеливи, мили, услужливи, прощаващи и разбиращи, когато се молим за помощ. С Тяхна помощ, ние можем да направим домовете си късчета от рая тук на земята“.

Президент М. Ръсел Балард,
„Семейни съвети“, Лиахона,
май 2016 г., с. 65.

От старейшина
Марк Б. Наш
От Седемдесетте

Да станем по-добри настойници на земята, която Бог сътвори за нас

Колкото по-добре се грижим за този свят и всичко в него, толкова по-добре той ще поддържа, вдъхновява, усилва, оживява и радва сърцето и духа ни.

От реч, произнесена на 18-ия ежегоден симпозиум в Стегнър Сентър на Университета на Юта в Солт Лейк Сити на 12 април 2013 г.

Хобито ми е да съм сред природата, независимо дали изкачвам планини, карам ски, карам каяк в морето, карам велосипед или съм на сафари. Като дете обичах да съм в гората и да чувствам тихото, красноречиво свидетелство, което извисяващите се вечно зелени дървета даваха за Твореца. Откакто пораснах, научих чрез изучаване и вяра, че ако разбираме кои сме, целта на живота и причината за сътворението на земята – и не забравяме тези неща – ще се отнасяме към тази земя и всичко по нея по един по-висш, по-благороден начин.

Божията цел за сътворението на земята

Господ, посредством пророците Си – древни и съвременни – се опитва да ни помогне да разберем и ценим дара да живеем на тази красива земя. В Стария завет Давид размишлява за величествените творения на Бог и се чуди на глас защо – при такива чудеса – Бог е загрижен за човека (вж. Псалми 8:4). Давид заключава, че човечеството е специално, „само малко по-нископоставен(о) от ангелите“ (Псалми 8:5).

Моисей също вижда във видение „безброй светове“¹ и заявява: „Поради тази причина сега знам, че човекът е нищо, и това никога не съм го предполагал“ (Моисей 1:10).

В смириението си пред великолепието на Божиите творения, Моисей пропуска да осъзнае една велика истина. Затова Господ му показва отново безграничните Си творения, за да „се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“ (Моисей 1:39). Тази земя, всъщност всички творения, са създадени, за да ни се помогне да придобием безсмъртие и вечен живот.

Говорейки отново за целта на земята, Господ казва: „ще създадем земя, на която тези (имайки предвид нас) да могат да живеят. И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всички неща, които Господ, техният Бог, ще им заповяда“ (Авраам 3:24–25, вж. също стих 26). Животът на земята, съчетан с дара на свободата на избор, ни предоставя възможността да избираме да се стремим към всичко, което ни предлага Бог и някой ден да го получим².

Когато приключва сътворението на земята, Бог е доволен, защото вижда, че то ще изпълни целта Му за нас, Неговите чеда³. Божиите синове и дъщери и семействата, които създават те, не са просто натрапници на тази земя; всъщност те заемат централно място в целта за нея⁴.

Ние трябва да бъдем добри настойници

Животът на тази земя е както благословия, така и отговорност. Господ заявява: „Ето, полските зверове и небесните птици, и това, което произлиза от земята, е постановено да се ползва от човека за храна и облекло

и за да може той да има в изобилие“ (Учение и завети 49:19). Обаче, тъй като земята и всичко по нея е „творение на ръката (Му)“ (Учение и завети 29:25), всичко това принадлежи на Него⁵. Като временни обитатели на тази земя, ние сме настойници, а не собственици. В качеството ни на такива, ние сме отговорни пред Бог – собственика – за всичко, което правим с Неговите творения: „Защото е целесъобразно, че Аз, Господ, трябва да направя всеки човек отговорен като настойник на земни благословии, които Аз съм създал и приготвил за Моите творения“ (Учение и завети 104:13).

Начинът, по който се грижим за земята, за това как я използваме и как споделяме от изобилието ѝ и начинът, по който се отнасяме към всичко, което е предоставено за нас,

Начинът, по който се грижим за земята, за това как я използваме и как споделяме от изобилието ѝ и начинът, по който се отнасяме към всичко, което е предоставено за нас, са част от нашето изпитание по време на земния живот.

са част от нашето изпитание по време на земния живот. Ние трябва с благодарност да използваме това, което Господ е предоставил, да избягваме разхищението на живот и ресурси и да използваме изобилието на земята, за да се грижим за бедните⁶. Господ е силно загрижен за всичко живо и особено за чедата Си, и ще ни държи отговорни за това, което избираме да правим (или да не правим) във връзка с изобилието от Негови творения.

Господ ни обещава, че ако Го следваме и разумно използваме земните ресурси с благодарност и уважение: „Истина ви казвам, че доколкото правите това, всичко, що има по земята, е ваше: и полските зверове, и въздушните птици. ...

И е угодно Богу това, че е дал всички тези неща на човека; защото за тази цел те бяха създадени: за да се използват благоразумно, не с излишество, нито насила“ (Учение и завети 59:16, 20).

Ние трябва да използваме тези ресурси разумно и с благодарност, с намерението да помагаме на другите – настоящи, минали и бъдещи поколения – да получат благословиите, които Небесният ни Отец желае за Своите чедата.

Да виждаме отвъд себе си

За съжаление, днес живеем в свят, в който хората могат да избират да отхвърлят Бог и да се отнасят с презрение към Неговите творения. Когато това става, то носи болка на Бог и на творенията Му.

Енох пише, че Бог заплакал заради лошите избори и задушавачата егоистичност на Неговите чедата⁷. Мороний пророкува, че в последните дни ще има „огньовете и бури, и пàри от дим... (и) голяма нечистота по лицето на земята; ще има убийства и кражби, и лъжи, и измами, и блудства, и всякакъв вид мерзости; когато ще има мнозина,

които ще кажат: Направи това или направи онова и не ще има значение“ (Мормон 8:29, 31). Когато хората замърсяват този свят духовно или материално, страда не само Бог, но и природата⁸!

Важното е, че благословиите и силата, налични посредством Господната възстановена Църква и Неговото Евангелие, имат способността както да разширяват и променят човешката душа и да вдъхновяват любов към Бог и Неговите творения, така и да ни помагат да мислим за добруването на другите и за нуждите на бъдещите поколения.

Природата ни доближава до Бог

Земята и всичко живо са нещо повече от вещи, които да бъдат консумирани и/или консервирани; някои части от нея трябва и да бъдат опазени! Непокътнатата природа и „всички неща по земята са създадени за полза и употреба от човека, да радват окото и да развеселяват сърцето..., както и да оживотворяват душата“ (Учение и завети 59:18–19).

Природата в естественото ѝ състояние ни доближава до Бог, прочиства ума и сърцето от шума и разсейващите фактори на материализма, повдига ни към една по-висока, по-възвисена сфера и ни помага да опознаем по-добре нашия Бог: „Земята се носи на своите крила и слънцето дава светлината си през деня, а луната дава светлината си през нощта, и звездите също дават светлината си. ... Всеки човек, който е видял което и да е, дори и най-нисшето от тях, е видял Бог да се движи във величието и силата Си“ (Учение и завети 88:45, 47).

Все още обичам да се катеря високо в планините, сред величествените гранитни скали и върхове. Макар и безмълвни, те говорят за силата и величието на Бог – и несравнимия Му гений за красота. Както свидетелства Алма: „всички неща свидетелстват, че има Бог; да, тъкмо земята и всичко по нейното лице, ... свидетелстват, че има един Върховен Творец“ (Алма 30:44).

Обичам да гледам звездите нощем, опитвайки се да обхвана с поглед вечността на времето и космоса. Винаги се удивлявам на познанието, което идва в тези тихи моменти, когато въпреки необятността на космоса, Господарят на вселената познава мен. А Той познава всички нас. Сътворението свидетелства за Създателя и ако опазим тези специални, непокътнати места, те красноречиво и проникновено свидетелстват за нашия Бог и ни вдъхновяват да продължим напред.

Колкото по-добре се грижим за този свят и всичко в него, толкова по-добре той ще поддържа, вдъхновява, усилва, оживява и радва сърцето и духа ни – и ще ни подготвя да живеем с нашия Небесен Отец със семействата ни в една селестиялна среда, която ще бъде земята, на която стоим днес, но в прославлено състояние⁹.

Нека с благодарност се грижим за тази земя – нашият настоящ и потенциален бъдещ дом. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Евреите 1:2.
2. Вж. 2 Нефи 2:16.
3. Вж. Моисей 2:31.
4. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, май 2017 г., с. 145.
5. Вж. също Учение и завети 38:16–17.
6. Вж. Учение и завети 104:17–18.
7. Вж. Моисей 7:28.
8. Вж. Моисей 7:48–49.
9. Вж. Учение и завети 88:18–20.

ПЪЛНОЛЕТНИ
МЛАДЕЖИ

*Полагане на грижи за
Божиите творения*

30

ЖЕНИТЕ И СИЛАТА НА
СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

**ДЕВЕТ
РЪКОВОДИТЕЛИ УЧАТ
И СВИДЕТЕЛСТВАТ**

12

СЛЕДВАЙТЕ МЕ,
ЕЛАТЕ С МЕН

**РАЗМИСЛИ НАД
УЧЕНИЕ И ЗАВЕТИ 39**

20

МУЗИКА

**НЕЙНОТО МЯСТО
В НАШЕТО
БОГОСЛУЖЕНИЕ**

24